3. Vel har en tjenestemand krav på, at hans arbejds- og kompetenceområde som helhed er i overensstemmelse med den stilling, der svarer til hans plads i hierakiet, men dette princip om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling finder imidlertid ikke anvendelse på stillinger i samme lønklasse.
4. Enhver fællesskabsinstitution er berettiget til at forvente, at højtplacerede tjenestemænd er i besiddelse af tilstrækkelig tilpasningsevne til at beklæde stillinger af forskellig art.

I de forenede sager 193-198/82

MARIA ROSANI,

LUIGI DELLA CROCE DI DOJOLA,

PIETRO LAROSA,

FRANCESCO BASTREGHI,

SOSSIO GIAMETTA,

FULVIO STELLIO,

tjenestemænd i Generalsekretariatet for Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøgere,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, Bruxelles, ved John Carberyx, konsulent i den juridiske tjeneste ved Rådets Generalsekretariat, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktøren for Den europæiske Investeringsbanks juridiske tjeneste, H. J. Pabbruwe, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

vedrørende annullation af beslutningerne af 14. maj 1982, hvorved sagsøgerne blev ansat i stillinger som sprogrevisor/ledende oversætter i lønklasse LA 4; af tilpasningen af 15. september 1981 om, at sagsøgerne stilles til rådighed for den heri nævnte tjenestegren som sprogrevisorer/ledende oversættere, samt af afvisningen af 14. maj 1982 af de af sagsøgerne indgivne klager mod tilpasningen af 15. september 1981,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden U. Everling, dommerne Mackenzie Stuart og Y. Galmot,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Rådets forordning nr. 912/78 »om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber« blev vedtaget den 2. maj 1978 og trådte i kraft den 4. maj 1978 (EFT L 119 af 3. 5. 1978, s. 1).

Forordningens artikel 13 lyder som følger:

»I bilag I, del A, affattes rubrikken 'Sprogtjenesten' således:

'Sprogtjenesten

LA 3	Chef for oversættelses- eller tolkeafdeling
LA 4	Gruppeleder i oversættelses- eller tolketjenesten
LA 5	Sprogrevisor, ledende oversætter, ledende tolk
LA 6	Oversætter
LA 7	Tolk
LA 8	Assisterende oversætter Assisterende tolk.«

Denne ændring bestod i det væsentlige i, at der skete en opdeling af den tidligere stillingsgruppe LA 5/LA 6, oversætter/tolk, med henblik på oprettelse af to nye stillingsgrupper, dels LA 6/LA 7, hvortil svarede stillingsbetegnelserne oversætter og tolk under den tidligere stillingsgruppe LA 5/LA 6, dels LA 4/LA 5, hvortil svarede stillingen som sprogrevisor (der også tildligere var placeret dér), og hvortil der blev henført to nye stillinger, nemlig ledende oversætter og ledende tolk.

Tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 4, bestemmer følgende:

»Sammenhængen mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperne fremgår af oversigten i bilag I.

Hver institution opstiller på grundlag af denne oversigt efter udtalelse fra vedtægtsudvalget, der er nævnt i artikel 10, en beskrivelse af hver stillinsbetegnelses arbejds- og kompetenceområde.«

I anledning af ændringen af tjenestemandsvedtægten af 4. maj 1978 traf Rådet under henvisning til ovennævnte bestemmelse den 17. marts 1981 en beslutning om ændring af beslutning af 7. oktober 1963 om beskrivelse af arbejds- og kompetenceområder for tjenestemænd i Generalsekretariatet ved Rådene for De europæiske Fællesskaber.

I denne nye beslutning beskrives arbejdsopgaverne i lønklasserne LA 5/LA 4 således:

LA 5/LA4	Gruppeleder i oversættelses- eller tolketjenesten	Leder en oversættelses-, konferencetolknings-, terminologi- eller dokumentationsgruppe eller en særlig gruppe på andre sproglige områder
	Sprogrevisor, ledende oversætter	Kvalificeret tjenestemand, der udfører — revision af oversættelser og oversættelse af tekster — terminologi- og dokumentationsarbejde på det sproglige område — andre særlige opgaver på det sproglige område
	Ledende tolk	...

Alle sagsøgerne var ansat ved Rådet i lønklasse LA 4, sprogrevisor. Under henvisning til den nye beskrivelse af arbejdsopgaverne underrettede administrationsafdelingen ved meddelelser om tilpasning af 15. september 1981, underskrevet af Spence, sagsøgerne om, at de fortsat »stod til rådighed for generaldirektorat A, direktorat II, ... som sprogrevisor/ledende oversætter ...«.

Sagsøgerne indgav herefter klager i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2. Formålet hermed var i det væsentlige at opnå, at sondringen mellem titlerne og stillingsbetegnelserne sprogrevisor og ledende oversætter blev opretholdt, og at sagsøgerne blev indplaceret i stillinger som gruppeleder i oversættelsestjenesten.

Ved skrivelser af 14. maj 1982 meddelte generalsekretæren, at meddelelserne om tilpasning af 15. september 1981 måtte betragtes som værende uden retsvirkning, for så vidt som de ikke var underskrevet af ansættelsesmyndigheden. I øvrigt indeholdt skrivelserne en afvisning af klagerne, og samtidig fremsendtes beslutningerne nr. 432-437/82, hvori afvisningen blev bekræftet.

Disse beslutninger samt skrivelserne af 14. maj 1982 og meddelelserne om tilpasning af 15. september 1981 har sagsøgerne anfægtet under et annullationssøgsmål. Stævningerne er registreret på Domstolens justitskontor den 30. juli 1982.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen, tredje afdeling, besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

1. Sagerne antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgerne medhold.

2. A. Følgelig annulleres nedenstående retsakter:

2.1 beslutningerne 432/82, 433/82, 434/82, 435/82, 436/82 og 437/82 af 14. maj 1982, hvorved sagsøgerne blev ansat i stillinger som sprogrevisor/ledende oversætter i lønklasse LA 4,

2.2 meddelelserne om tilpasning af 15. september 1981 om, at sagsøgerne står til rådighed for den heri nævnte tjenestegren som sprogrevisorer/ledende oversættere,

2.3 afvisningen af 14. maj 1982 af klagerne af 11. og 14. december 1981.

B. *Det statueres,* at sagsøgerne er og fortsat skal være ansat under stillingsbetegnelsen sprogrevisor.

3. Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

»— Afvisning for så vidt angår sagsøgernes påstande om annullation af ansættelsesmyndighedens beslutning om, at de ansættes i stillinger som sprogrevisor/ledende oversætter, da påstandene foregriber ansættelsesmyndighedens beslutning,

— frifindelse for så vidt angår påstandene om annullation af meddelelsen om tilpasning af 15. september 1981, underskrevet af Spence, da påstandene er uden indhold,

— frifindelse for så vidt angår påstandene om annullation af ansættelsesmyndighedens afvisning af 14. maj 1982 af sagsøgernes klager af 14. december 1981, da påstandene er uden grundlag,

samt at

— sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger, for så vidt som de ikke skal afholdes af sagsøgte i henhold til procesreglementets artikler 70 og 95, stk. 2.«

III — Sammendrag af parternes anbringender og argumenter

A. Formaliteten

1. *Sagsøgte* har i svarskriftet anført, at sagerne ikke kan antages til realitetsbehandling. I anledning af sagsøgernes klager blev meddelelserne om tilpasning nemlig trukket tilbage for alle sagsøgernes vedkommende, eftersom de ikke var blevet underskrevet af ansættelsesmyndigheden. De blev erstattet af beslutningerne af 14. maj 1982, som sagsøgerne har påstået annulleret under nærværende sag.

Tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 2, bestemmer bl.a.: »En klage kan kun antages til påkendelse ved De europæiske Fællesskabers Domstol, når der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter artikel 90, stk. 2, inden for den deri fastsatte frist . . .«.

Beslutningerne af 14. maj 1982 blev imidlertid truffet efter klagerne af december 1981, og disse kan derfor ikke antages at være rettet mod de nævnte beslutninger. Sagsøgerne har i øvrigt efter sagsøgtes opfattelse anerkendt rigtigheden af denne indsigelse, idet de den 23. juli 1982 indgav en »individuel« klage, der udtrykkeligt vedrørte beslutningerne af 14. maj 1982. På det tidspunkt, da sagen blev anlagt ved Domstolen (den 30. 7.

1982), havde klagerne (af 23. 7. 1982) over beslutningerne (af 14. 5. 1982) endnu ikke været genstand for en stiltiende eller udtrykkelig afvisning.

Til det anførte har *sagsøgerne* i replikken bemærket følgende:

1. Beslutningerne af 14. maj 1982 ændrede på ingen måde *indholdet* af de meddelelser om tilpasning, der var genstand for klagerne af december 1981, og de var i virkeligheden udtryk for, at klagerne var blevet afvist på grundlag af en realitetsbedømmelse.
2. Hensynet til en forsvarlig retspleje er til hinder for et søgsmål, der er overflødigt, for så vidt som den omtvistede beslutning viser sig at gå ud på en fuldstændig eller delvis afvisning af den oprindelige klage (jfr. dom af 30. november 1978, *Salerno,* sagerne 4, 9 og 28/78, Sml., s. 2403).

Sagsøgte har i duplikken anført, at dommen i *Salerno*-sagen er uden betydning, eftersom der i den pågældende sag var tale om et søgsmål med henblik på anfægtelse af en afgørelse fra en udvælgelseskomité, som den sagsøgte institution ikke kan ændre. I den foreliggende sag ville sagsøgte imidlertid, såfremt institutionen måtte ønske det, på et hvilket som helst tidspunkt kunne ændre beskrivelsen af arbejdsområderne. Det er ifølge sagsøgte netop formålet med artikel 90, stk. 2, at give vedkommende ansættelsesmyndighed den nødvendige betænkningstid med henblik på at gennemføre passende ændringer, såfremt de anser dem for velbegrundede og rimelige.

2. *Sagsøgte* har i svarskriftet for det andet påstået frifindelse for så vidt angår påstanden om annullation af meddelelserne om tilpasning af 15. september 1981, da påstanden efter sagsøgtes opfattelse er overflødig, fordi de pågældende meddelelser blev erstattet af ansættelsesmyndighedens beslutninger af 14. maj 1982.

Til dette har *sagsøgerne* i replikken anført, at såfremt Domstolen i overensstemmelse med deres påstand annullerer beslutningerne af 14. maj 1982, vil meddelelserne om tilpasning af 15. september 1981 på ny blive gældende, og af hensyn til retssikkerheden er det derfor af betydning, at de i så fald også annulleres.

Sagsøgte har i duplikken afvist denne argumentation som ukorrekt, da de pågældende meddelelser ikke længere eksisterer.

3. *Sagsøgerne* har endelig anført, at det ikke er omtvistet — og i øvrigt heller ikke kan omtvistes — at sagen skal antages til realitetsbehandling, eftersom beslutningerne af 14. maj 1982 ikke under sagen påstås annulleret, for så vidt som sagsøgerne herved blev ansat i stillinger som sprogrevisor/ledende oversætter i lønklasse LA 4, men for så vidt som beslutningerne går ud på en udtrykkelig afvisning af klagerne af december 1981.

Sagsøgte har i *duplikken* givet udtryk for tilslutning til sagsøgernes opfattelse vedrørende dette spørgsmål. Ikke desto mindre har sagsøgte gjort gældende, at de påtalte formmangler blev afhjulpet ved vedtagelsen af de nye beslutninger af 14. maj 1982.

B. Realiteten

Sagsøgerne har gjort indsigelse mod de trufne beslutninger, for så vidt som de bygger på afgørelsen af 17. marts 1981 om beskrivelse af arbejds- og kompetenceområder for tjenestemænd i General-

sekretariatet ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, idet afgørelsen efter deres opfattelse var ulovlig (jfr. EØF-traktatens artikel 184). I henhold til denne afgørelse blev stillingsbetegnelserne sprogrevisor og ledende oversætter nemlig samlet under én stillingsbetegnelse svarende til stillingsgruppen LA 5/LA 4, hvorved sagsøgerne har bemærket følgende:

1. Sagsøgeren havde ikke beføjelse til således at forene to eller flere stillingsbetegnelser, for så vidt som tjenestemandsvedtægtens bilag I. A definerer stillingerne som sprogrevisor og som ledende oversætter som to adskilte stillingsbetegnelser. Dette følger efter sagsøgernes opfattelse af, at

   — der findes et komma mellem de to ord;

   — de andre institutioner foretager denne sondring;

   — sprogrevision og oversættelse er to forskellige funktioner på hvert sit niveau, hvilket fremgår af den omstændighed, at nogle revisorer blev forfremmet til sprogrevisor i lønklasse LA 5 på grundlag af en udvælgelsesprøve;

   — det fremgår af en skrivelse fra generaldirektøren, at der var et klart og fast ønske om at sammenlægge disse to stillingsbetegnelser til én.

2. De trufne beslutninger greb ind i sagsøgernes velerhvervede rettigheder. En sprogrevisor skal nemlig til forskel fra en oversætter have godtgjort, at han er i besiddelse af særligt gode sproglige færdigheder. Ydermere vil sagsøgerne herefter kunne blive pålagt *regelmæssigt,* hvis ikke udelukkende, at udføre sædvanlige oversættelser, hvorimod de tidligere — alene lejlighedsvis — blot skulle udføre særligt vanskelige oversættelser.

3. Det fremgår af en brevveksling mellem generaldirektøren og formanden for personaleudvalget, at Rådet ikke påtænker at anvende stillingsbetegnelsen gruppeleder i oversættelsestjenesten, hvilket indebærer, at sagsøgerne går glip af en avancementsmulighed, der har hjemmel i vedtægten. Ydermere varetager sprogrevisorerne *de facto* arbejdsopgaverne som gruppeleder.

Sagsøgerne har endvidere anført, at der af tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 4, kan udledes et krav om, at der under *»hver«* stilligsbetegnelse skal henhøre særskilte arbejdsopgaver.

Heroverfor har *sagsøgte* anført, at det fremgår af vedtægtens artikel 5, stk. 4, at institutionen opstiller en beskrivelse af arbejdsområderne for de anvendte stillingsbetegnelser *»på grundlag af«* oversigten, hvilket indebærer, at institutionen kan tilpasse beskrivelsen af eksisterende arbejdsområder, og i denne forbindelse indføre en ny beskrivelse med henblik på et arbejdsområde, som ikke fuldt ud dækkes af en eksisterende stillingsbetegnelse. Den omstændighed at beskrivelsen af arbejdsområderne ikke er udformet enslydende for samtlige institutioner, er efter sagsøgtes opfattelse et yderligere tegn på, at man har ønsket at overlade dem hver især et vist skøn. Endelig har lovgiveren på oversigten anført betegnelserne »gruppeleder i oversættelses- eller tolketjenesten« på én linje for sig, hvorimod lovgiveren har samlet arbejdsområderne sprogrevisor, ledende oversætter, og ledende tolk under en anden gruppe. Sagsøgte er af den opfattelse, at lovgi-

veren hermed har overladt det til den enkelte institution frit at træffe bestemmelse om, enten at de nævnte funktioner skal anses for tre særskilte stillingsbetegnelser, eller at to af dem eller alle tre henhører under en stillingsbetegnelse. Eftersom sagsøgte er beføjet til at beskrive de kompetenceområder, der henhører under »hver« stillingsbeskrivelse, kan der så meget desto mindre være noget til hinder for at beskrive dem enslydende.

Sagsøgte har anført, at arbejdsopgaverne som sprogrevisor og ledende oversætter har en nær indbyrdes sammenhæng, og at institutionen derfor kan beskrive deres beføjelser og opgaver på samme måde. Sagsøgte har i denne forbindelse anført, at det fremgår af Domstolens praksis, at den administrative ledelse er eneansvarlig for organiseringen af institutionens tjenestegrene, og at den enkelte institution selvstændigt kan organisere sine tjenestegrene. Det har hidtil aldrig været udelukket, at en sprogrevisor udfører oversættelse, og at en ledende oversætter foretager sprogrevision. Den meget skarpe adskillelse, der tidligere fandtes, var imidlertid efter sagsøgtes opfattelse til hinder for tjenestens gnidningsløse funktion og var i strid med vedtægtens artikel 45, for så vidt som overgang fra en stilling som oversætter i LA 5 til en stilling som sprogrevisor i LA 5 ikke var ensbetydende med en forfremmelse i vedtægtens forstand. Endelig har sagsøgte ikke forpligtet sig ved generaldirektørens skrivelse som påstået af sagsøgerne.

For så vidt angår argumentet vedrørende velerhvervede rettigheder har sagsøgte anført, at sagsøgerne stadig er »sprogrevisorer« og derudover er blevet »ledende oversættere«, hvilket betyder, at de påtager sig nye arbejdsopgaver, uden at deres tjenstlige rang herved på nogen måde forringes. Under alle omstændigheder er det altid muligt at ændre vedtægten og de foranstaltninger, der er truffet for at gennemføre den.

Endelig har generaldirektøren for administration i forbindelse med den omtvistede brevveksling alene udtalt, at »det ikke på nuværende *tidspunkt* overvejes at indplacere LA-tjenestemænd ... som gruppeledere«, hvilket indebærer, at administrationen ikke desto mindre har mulighed for at indplacere LA-tjenestemænd som gruppeledere, når det måtte findes hensigtsmæssigt.

Sagsøgerne har i replikken anført, at sagsøgtes standpunkt er uklart, for så vidt som sagsøgte intetsteds har udtalt, om institutionen virkelig bestrider, at stillingerne som sprogrevisor og ledende oversætter er to adskilte stillingsbetegnelser. Den omstændighed, at det siden 1981 ikke har været udelukket, at sprogrevisorer udfører oversættelsesarbejde, ændrer efter sagsøgernes opfattelse ikke, at der dog er tale om arbejdsopgaver inden for sprogtjenesten, der er forskellige og befinder sig på forskellige niveauer. Sagsøgerne har herved anført, at en sprogrevisor tidligere kun kunne pålægges at foretage særligt vanskelige oversættelser, samt at nogle af sagsøgerne alene blev forfremmet til denne stilling på grundlag af en udvælgelsesprøve, og at det for alles vedkommende gjaldt, at udnævnelsen under alle omstændigheder først skete, efter at de havde præsteret fornødne bevis for at være højt kvalificerede oversættere; udnævnelserne fandt sted, efter at en stilling som sprogrevisor var blevet ledig, og efter at udvælgelseskomiteen eller efter omstændighederne forfremmelsesudvalget havde afgivet udtalelse. Selv om overgangen fra en stilling som oversætter i LA 5 til en stilling som sprogrevisor i LA 5 ikke er en forfremmelse i henseende til lønklasse, er der dog efter sagsøgernes opfattelse tale om en forfremmelse inden for stillingsgruppen. Endelig har sagsøgerne ikke bestridt, at sagsøgte har beføjelse til at organisere sine tjenestegrene efter et frit skøn, men de har anført, at denne beføjelse begrænses af vedtægtens bestemmelser.

Det er sagsøgernes opfattelse, at der, efter at den omtvistede afgørelse af 17. marts 1981 er blevet truffet, ikke ydes indehaveren af en stilling hos sagsøgte med betegnelsen »sprogrevisor/ledende oversætter« de samme garantier som til indehaveren af en stilling med betegnelsen »sprogrevisor« i de andre institutioner, hvilket har gjort det vanskeligere for den pågældende at blive overflyttet til andre institutioner i De tre europæiske Fællesskaber i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c).

Mest subsidiært har sagsøgerne gjort gældende, at den omhandlede sammensmeltning af de to stillingsbetegnelser ikke skete, fordi det krævedes af hensyn til en god tilrettelæggelse af sprogtjenesten, men at den i det foreliggende tilfælde skete for at imødekomme faglige gruppeinteresser. Ifølge sagsøgerne »har et mindretal, hvis rettigheder er erhvervet igennem mange års fortjenstfuld indsats, måttet se sine interesser blive prisgivet for at imødekomme den af et flertal krævede udjævning«.

Sagsøgte har i duplikken udtrykt tvivl med hensyn til, om sagsøgerne kan påberåbe sig artikel 184 i betragtning af, at sagsøgtes afgørelse af 17. marts 1981, der påstås at være retsstridig, ikke var en afgørelse »med generelt indhold«, som er det kriterium, Domstolen selv anførte i dommen af 6. marts 1979 *(Simmenthal,* sag 92/78, Sml., s. 777).

Sagsøgte har gjort gældende, at institutionen i medfør af vedtægtens artikel 5, stk. 4, havde ret til at beskrive arbejdsområderne således, at de var i overensstemmelse med, hvad sagsøgte anså som den bedste struktur for institutionens sprogtjeneste. En tjenestegren kan imidlertid ikke virke effektivt med et for stort antal sprogrevisorer eller gruppeledere. Sagsøgte forfulgte med ændringen et dobbelt formål, nemlig dels at give andre medarbejdere i sprogtjenesten mulighed for at udføre sprogrevision, dels at undgå at de »etablerede« sprogrevisorer skulle kunne undslå sig for at udføre oversættelsesarbejde i situationer, hvor det af hensyn til tjenestens gnidningsløse funktion er nødvendigt omgående at oversætte et stort antal tekster. Vedtægten hjemler ikke den af sagsøgerne omtalte forfremmelse inden for stillingsgruppen, men anerkender alene forskelle i henseende til lønklasse.

For så vidt angår mulighederne for at søge en stilling som sprogrevisor i en anden institution har sagsøgte anført, at en sprogrevisor/ledende oversætter altid vil kunne henvise til de erfaringer, der er erhvervet under udøvelsen af disse to arbejdsopgaver i Rådet.

Sagsøgte har endelig afvist, at institutionen skulle have handlet på grundlag af faglige gruppeinteresser. Ifølge sagsøgte tog afgørelsen alene udgangspunkt i, at oversættelsesarbejde er mere tidkrævende end sprogrevision, hvorfor der kræves et væsentligt større antal oversættere end sprogrevisorer. Såfremt alle oversættere på et bestemt punkt i deres karriere skulle blive sprogrevisorer og derefter udelukkende foretage sprogrevision, ville der blive for mange revisorer og for få oversættere. Ifølge sagsøgte er der kun to løsninger på dette problem, nemlig enten at ændre beskrivelsen af arbejdsområderne eller at bremse visse tjenestemænd i karrieren.

IV — Mundtlige forhandlinger

I retsmødet den 9. juni 1983 har sagsøgerne ved advokat E. Lebrun, Bruxelles, og sagsøgte ved J. Carbery som befuld-

mægtiget afgivet mundtlige indlæg og besvaret de af Domstolen stillede spørgsmål.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. juli 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 30. juli 1982, har sagsøgerne, der er tjenestemænd i Generalsekretariatet ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, i henhold til artikel 91 i tjenestemandsvedtægten (herefter benævnt vedtægten) anlagt sag med påstand om annullation af en række af Rådets belutninger, hvorved sagsøgerne blev ansat i stillinger som sprogrevisor/ledende oversætter.

2 Tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 4, er sålydende:

»Sammenhængen mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperne fremgår af oversigten i bilag I.

Hver institution opstiller på grundlag af denne oversigt efter udtalelse fra vedtægtsudvalget, der er nævnt i artikel 10, en beskrivelse af hver stillingsbetegnelses arbejds- og kompetenceområde.«

3 I vedtægtens bilag I som ændret ved Rådets forordning nr. 912/78 af 2. maj 1978 (EFT L 119, s. 1) anføres under afsnittet »sprogtjenesten«, at stillingsgruppe LA 4/LA 5 dels omfatter stillingsbetegnelserne »gruppeleder i oversættelses- eller tolketjenesten«, dels, på en linje for sig, stillingsbetegnelserne »sprogrevisor, ledende oversætter, ledende tolk«.

4 I anledning af denne vedtægtsændring af 2. maj 1978 samt under henvisning til vedtægtens artikel 5, stk. 4, traf Rådet den 17. marts 1981 en beslutning om ændring af blandt andet beskrivelsen af arbejds- og kompetenceområderne for tjenestemændene i Rådets sprogtjeneste. Denne nye beslutning indeholder enslydende beskrivelser af arbejdsopgaverne for sprogrevisorer og ledende oversættere.

5 Under henvisning til den nye beskrivelse af arbejsopgaverne underrettede administrationen ved meddelelser om tilpasning af 15. september 1981 sagsø-

gerne om, at de herefter varetog arbejdsopgaverne som »sprogrevisor, ledende oversætter« og ikke længere som »sprogrevisor« alene.

6 I anledning af disse meddelelser indgav sagsøgerne i medfør af vedtægtens artikel 90 klager med krav om, at sondringen mellem titlerne og stillingerne sprogrevisor og ledende oversætter skulle opretholdes, samt at de skulle indplaceres i stillingsgruppen gruppeleder i oversættelsestjenesten.

7 Ved skrivelser af 14. maj 1982 underrettede Rådets generalsekretær sagsøgerne om, at meddelelserne om tilpasning af 15. september 1981 måtte betragtes som ugyldige, for så vidt som de ikke var underskrevet af ansættelsesmyndigheden. I øvrigt afviste Rådet sagsøgernes klager og fremsendte afgørelserne nr. 432-437/82 af 14. maj 1982, der bekræftede afvisningen.

8 Sagsøgerne har herefter anlagt sag med påstand om, at de nævnte afgørelser såvel som skrivelserne af 14. maj 1982 og meddelelserne om tilpasning af 15. september 1981 annulleres.

9 Rådet har nedlagt påstand om afvisning og har til støtte herfor gjort tre indsigelser gældende. Imidlertid finder Domstolen det rettest først at pådomme realiteten i sagsøgernes påstande og dernæst tage stilling til, om det herefter er nødvendigt at pådømme de af Rådet fremførte formalitetsindsigelser.

10 Sagsøgerne har til støtte for påstanden gjort gældende, at den almindelige afgørelse af 17. marts 1981 om beskrivelse af arbejds- og kompetenceområder for tjenestemænd ved Generalsekretariatet for Rådet for De europæiske Fællesskaber er ulovlig, for så vidt som den sammenfatter stillingsbetegnelserne sprogrevisor og ledende oversætter under én stillingsbetegnelse. Rådet har herved afveget fra den politik, der følges af de andre institutioner, og det har efter sagsøgernes opfattelse overtrådt vedtægtens artikel 5, stk. 4, 2. afsnit, der efter sagsøgernes opfattelse er til hinder for, at to stillingsbetegnelser defineres på samme måde.

11 Det bemærkes, at vedtægtens artikel 5, stk. 4, 2. afsnit, ganske vist pålægger institutionerne at fastlægge arbejdsområderne for »hver« stillingsbetegnelse, men deraf følger på ingen måde, at institutionerne skal beskrive dem forskel-

ligt. Dette er navnligt tilfældet for så vidt angår arbejdsområder i samme lønklasse, der henhører under ensartede stillinger, der er så nært sammenhængende som stillingerne som sprogrevisor og ledende oversætter, og som i vedtægten anføres på en enkelt linje for sig.

12 Det bemærkes endvidere, at i medfør af vedtægtens artikel 5, stk. 4, påhviler det hver institution at beskrive det arbejds- og kompetenceområde, der henhører under en stillingsbetegnelse, uden at det kræves, at beskrivelsen er den samme for alle institutionerne.

13 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at de trufne beslutninger pålægger dem at udføre arbejdsopgaver på et lavere niveau og således griber ind i deres velerhvervede rettigheder.

14 Det er nu vel rigtigt, at det er fastslået i Domstolens faste praksis, at en tjenestemand har krav på, at hans arbejds- og kompetenceområde som helhed er i overensstemmelse med den stilling, der svarer til hans plads i hierarkiet, men dette princip om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling finder imidlertid ikke anvendelse på stillinger i samme lønklasse.

15 Rådet har i så henseende med rette anført, at sagsøgerne fortsat er »sprogrevisorer« og herudover bliver »ledende oversættere«, hvilket indebærer, at de skal påtage sig nye arbejdsopgaver, men på ingen måde forringer deres tjenstlige rang. Det fremgår i øvrigt af Domstolens praksis, at enhver institution er berettiget til at forvente, at højt placerede tjenestemænd er i besiddelse af tilstrækkelig tilpasningsevne til at beklæde stillinger af forskellig art (dom af 28. 5. 1970, *Peco*, sag 39/69, Sml. 1970, s. 61).

16 Sagsøgerne har endeligt som et tredje anbringende henvist til en brevveksling mellem generaldirektøren for personaleadministrationen og formanden for personaleudvalget, hvoraf det hævdes at fremgå, at Rådet ikke påtænker at anvende stillingsbetegnelsen gruppeleder i oversættelsestjenesten. I denne forbindelse bemærkes blot, at en sådan brevveksling ikke udgør en beslutning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, men alene falder ind under gruppen administrative oplysninger, idet den for institutionens vedkommende ikke hidrørte fra ansættelsesmyndigheden.

17 Da det ved gennemgangen af de af sagsøgerne fremsatte argumenter er godtgjort, at ingen af deres søgsmålsgrunde kan tages til følge, vil sagsøgte være at frifinde. Det findes under disse omstændigheder unødvendigt at tage stilling til Rådets formalitetsindsigelser.

Sagens omkostninger

18 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

19 Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i sager vedrørende ansatte ved Fællesskaberne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Everling Mackenzie Stuart Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. september 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

U. Everling
Formand for tredje afdeling